

A LEGOLCSÓBB MAGYAR ELCZLAP. — FELELŐS SZERKESZTŐJE: A ZÖLD ÖRDÖG.

Kiadó tulajdonos:
BARTALITS IMRE.

MEGJELENIK HAVONKÉNT KÉTSZER,
a hó 1-jén és 16-án.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre 2 frt.
Fél évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VIII. Eszterházy-utca 12. sz.

HIRHEDT SAKTEREK ARCZKÉPEI.

V.

UGRON GÁBOR.

(Képpel az első oldalon.)

A bolygó zsidó. Szűk volt már neki Erdély, átjött Magyarországra is kerületeket hódítani, még pedig nem a kormánytól, hogy ezáltal azt buktatni segítse, hanem a kereszténységtől a zsidóság számára. A jóra való keresztény nép azonban Czegléden megmutatta neki, hogy nem Erdély lett a számára szűk, hanem a nadrágja. Hogy csöppentett jordán, az minden cselekedetéből élesen kirt. Eltekintve a czeglédi henczegő és erőszakoskodó magaviseletétől, a melyért meglakolt, csupán azon hallatlan hálátlanságot vegyük figyelembe, melyel élete megmentői ellen viselkedett: Verhovayt, Csatárt, Széll Györgyöt, a kik kikönyörögték őt a nép büntető igazságszolgáltatásának körme közül, s a kiknek egyedül köszönheti azon szerencsésjét, hogy jobban el nem páholtattott, párbajra provokálta. Erdemes volt érte könyörögni? Nem-e jordántól telhetik csak ki az ilyesmi? A helyett, hogy lábukat csókolva, arra hála könnyűit hullatná, képes henczegőleg életök ellen törni. Szív, műveltség, gondolkodás és nemes érzés tekintetében alantabb áll a keblen fölmelengetett viperánál. Másik jellemző jordán tempója az volt, hogy az országgyűléshez folyamodott eljátszott képviselői tekintélyének helyreállításáért. Mintha bizony annak az országgyűlésnek

egyéb dolga se volna, mint a sakter képviselők sértetlensége felett örködni még akkor is, mikor azok az országgyűlés tudta, akarata s beleegyezése nélkül csinálnak olyas valmit, a miért azután becsületesen elpáholtatnak. Vigyázzon kiki a maga reputációjára, és ne henczegjen az immunitás védelme alatt még ott is, a hol bizony nem igen tudhatják azt, ha vajjon törvény-e az, vagy nem? Hátha illetlen magaviseleteért a Blaue Katzban találtak volna a képviselő urat jól elkéfélni, akkor is az országgyűléstől kérne elégtételt? Vagy tulságos gyermekies esztől telhetik ki csak az ily panaszolkodás, vagy pedig egy utálatig pöffeszkedő jordántól, a ki már elképzeli magáról azt, hogy első személy az országban, s minden dolog az ő kedvéért történik; az ő záptojásos nadrágja felett tanácskozzék az ország pénzén az egész országgyűlés és akár van neki igazsága, akár nincs, adjon neki még talán a törvény ellenére is elégtételt!? A ki Ugron Gábornak megveretése óta elkövetett lépéseit figyelemmel kísérte, az bizonyára még ha azelőtt sajnálta volna is, kénytelen megadni magát azon meggyőződésének, hogy a fenyítést megérdemelte!

ELLENSÉGEINKHEZ.

Mivel vádolnak ellenségeink?
Hogy mi nem tudnánk tenni semmi jót!
Mert az egyéni szabadságában
Korlátozni ohajtjuk a zsidót.

Ugyan hát, ti kárhóztató bölcssek,
Mondjátok meg igaz lelketekre,
Mi jót hozott zsidók szabadsága,
Bár mikor is a magyar nemzetre?

Régi tapasztalat, hogy a mibe
A jordán faj bele avatkozott,
Az házánkban bármilyen jó volt is,
Azonnal csenevésszé változott.

Ipar, kereskedés, földmivelés,
Erkölcsei élet és irodalom!
Maholnap már minden a kezökben,
A miben csak volt egy kis hatalom.

És melyiket birták nagygyá tenni?
Hogy büszke lehetne rá a magyar.
Egyiket sem! Csupán a pusztulást,
Mi ijesztőleg nőni fog hamar.

Pedig hát az antisemitizmus
Mit sem akar elvenni zsidótól,
Legkevésbé megfosztani őt a
Szívből nyujtott polgárszabadságtól.

Elveinkről tévedésben vagytok
Sárral dobáló ellenségeink!
Hirhedt eszme zagyvalékotoknál
Jóval tisztábbak a mi elveink.

Tőlünk ugyan valamennyi zsidó
Élvezheti bátran szabadságát,
Ámde a mi nyúzásunkkal soha
Ne gyarapithassa gazdagságát.

Önvédelemre egyesültünk mi
Az antisemita zászló alá,
Határt szabni a pusztító szörnynek,
Mely nemzetünket már-már fölfalá.

S van-e jogunk az önvédelemre?
Készek volnátok azt is megtagadni?
Nem borzadtok vissza: földet,
Hazát, népet zsidónak eladni?!

Brézele gróf.

— Főrendi házunk tagja a jövő században.

Leherlih, a milyen bolondok voltak a mult században a magyar gójak! Gyakran még országgyűlési képviselők is véresre verettek magukat a zsidók kedveért. Képesek voltak maguk közt meghasonlani, csakhogy nekünk és a mi anyagi előnyeink gyarapításának kedvezhessenek. Nyakukra is ütünk mihamarebb és lassan lassan kezdjük őket viszaköltöztetni őshazájukba: Ázsiába! Mikor még kezükben volt a hatalom, ugyanezt ők tehettek volna meg mivelünk, azonban szerencsére rövid látók voltak a vezéreik, a kik különösen jó politikusoknak képzelték magukat és a mi folytonos dédelgetésünkkel rontották meg végleg saját népüket. Most mi vagyunk az urak a hazában. Mi parancsolunk. A mi szavunkra mindenfelé magyarelles mozgalom indult meg az országban, és mi majd nem leszünk oly rövid látók, mint voltak a gój állambölesek, és országgyűlési képviselők, hogy még meg is veressük magunkat a megmentésökhöz. Had pusztuljanak! Kiki törődjek a saját fajtájával!

— — — — —

Meghívó a husvétii ünnepekre.

A zsidókedvellő országgyűlési képviselőket a közelgő ünnepek alkalmából, bátor vagyok ezennel meghívni Czeglédre egy kis barátságos rántottátra.

Bába Samu.

ZSIDÓ PEGÁZUS.

Boltos vagyok! — Czhérnát, ghombot, Szapphant, shelymet, tessék venni! Fájn és olcsó nálam minden, Mert hát annak muszháj lenni.

Huszonnégy gomb csak egy gharas! Vesztek rajtba, tessék hinni! — Ja én bhöcsüthetles vadjok, Mert hát annak muszháj lenni.

Hogy Szegszárdról való selymem, Arról khár is khételkedni; Szapphanom is echt és fhinom, Mert hát annak muszháj lenni.

Mindent pothom áron adhok, Hasznom nincsen éphen semmi! Szhabott az ár, csak phár krojczár! Mert hát annak muszháj lenni.

Hamis végeladást, bhokást, Pfu! — olyant nem szhoktam tenni! Czhégem rhenoméja is najj, Mert hát annak muszháj lenni.

— Szegény goj nem is gondolod, Hogy rá thodlak téged szedni! Szavam hamis, phorthékám is, Haha! Annak muszháj lenni.

ATQUE.

Orvosi látletlet.

Az elpáholt képviselő úr arczbőre meglehetősen hiányzik; a feje egyébként is, tele van folytonosságai és egyéb hiányokkal. Baját gyógyíthatlannak deklarálom.

— — — — —

A talizmán.

Hoitsy (az országgyűlés folyosóján kérkedve): Én annyira bátor voltam Czegléden, hogy mindjárt a zavargás után a néptömeg közé elegyedtem.

Hegedüs: Igen ám, de előbb Karfunkelstein barátoddal a hátadra irattad azokat a szavakat, a melyek az ablakait megmentették a beveretéstől!

Csongrádi kortes dal.

Csongrádi hármas határ!
Képviselőnk lesz a Csatár.
Érte élünk, érte halunk,
Mindannyian rászavazunk.

Arany annak minden szava,
Tüzel, mint a nap sugara;
A lelkemet neki adom.
Hogyne hát a szavazatom!

Hej, mióta mást is láttunk,
Tudjuk, hogy nincs jobb barátunk,
Ő soha sem csalt meg minket
Birja is a sziveinket.

Öröm ünnep lesz az nekünk,
A mikor már érte megyünk,

Ide hozzuk Csongorádra
A hol minden magyar áldja.

Ki ellene áskálódik,
Keserűen megcsalódik;
Szívünk, lelkünk csak egyet mond:
Követünk lesz Csatár Zsigmond!

A Szikszainál.

Pinczér: Mit tetszik parancsolni?
Hegedüs orsz. képviselő; Mit tud-
nának nekem úgy hamarjában elkészíteni?
Pinczér: Parancsol talán egypár tojást?
Hegedüs orsz. képviselő. Micsoda
gorombaság ez!?

A czeglédi vizsgálat.

Vizsgálóbíró. Bántalmazta ön Ugron Gábor országgyűlési képviselőt?

Vádlott. Nem én, csupán megkopogtattam a fejét.

Vizsgálóbíró. Hát azt miért eselkedte?

Vádlott. Megakartam tudni, ha vajjon van-e benne valami? De biz az nagyon üresen kongott.

Vizsgálóbíró. Hogyan merészt ön záptojásokat hozni magával az ünnepélyre?

Vádlott. Csupa jó akaratból vittem én azokat magammal, mert a polgármester ur által meghívott vendégek közt láttam egy csepiürágót is, hogy legalább odaadhassam neki a produkezióhoz.

Vizsgálóbíró. Miért akadályozta meg ön azt, hogy azon országgyűlési képviselők, kik a polgármester ur vendégei voltak, az emelvényre juthassanak?

Vádlott. Hát csakugyan országgyűlési képviselők voltak azok az urak?

Vizsgálóbíró. Persze, hogy azok voltak.

Vádlott. No ugyan cseppet sem volt olysforma kinézésük!

Vizsgálóbíró. Ugyan mondja csak meg édes polgármester ur, hogy miért hívt meg Verhovay Gyula ellenében öt más politikai nézetben levő országgyűlési képviselőt?

Bá b a S a m u. Azért mert azt hittem, hogy öten talán felérnek majd egy Verhovayval.

Vizsgálóbíró. És miért engedte őket megverni? Miért nem gondoskodott arról, hogy a személybiztonság még fegyveres erővel is fenntartassék?

Bá b a S a m u. Bocsnát! De én ezt kiszámításból tettem, akként okoskodván, hogy ha az ünnepély alkalmával valakit megvernek, hát legalább ne a szegény czeglédi polgár kapjon ki. Az országgyűlési képviselőket pedig ugyis őrzi az immunitás! Nem szorulnak egy szegény polgármester gyöngye védelmére.

Vizsgálóbíró. Kít gondol az egész komédia bűnös előidézőjének?

Bá b a S a m u. Ha én nem volnék én, akkor a polgármester ellen tennék följelentést, de így kénytelen vagyok a főkapitányt okolni.

Vizsgálóbíró: (A megugrasztott országgyűlési képviselőkhöz:) Ugyan mondják meg igaz lelkükre, hogy mit kerestek Czegléden?

Ugron: Beszédeteket akartunk tartani.

Vizsgálóbíró: Illeszen otthon a saját kerületeikben sem tudnak eléggé a választóik szája ize szerint beszélni, hát még itt hogyan tudtak volna?!

Ugron: Igaz! De ott már nagyon kezdenek valamennyiönket ismerni, a míg itt ez ismeretlen helyen jobban reménykeltünk egy kis mandátumot rebacholni.

Vizsgálóbíró: Ugy? Hát az urak holmi mandátum kereső lovakok voltak? No de legalább annyi eredménye mégis csak volt a kirándulásuknak, hogy kaptak a netán nyereendő mandátumukra előre egy kis pecsétet.

Jajtelesz és Pinkelesz.

Jajtelesz: Ugyan the Pinkelesz mond meg nekem, hogy mért járnak a mi zsidó képviselőink: Ugron, Hoitsy, Hegedüs s. t. b. mindég tömegesen választó kerületeket hódítani?

Pinkelesz: Azt tartják, a mit a szép Helena czfmű operettben a két Ajax:

Hogyha minket megvernek,

Kevesebb jut egynek!

A zsidóiskolából.

Tanító: Mond meg te Sámi jerek, hogy reggel, mikor fölkhelsz az ágyból, mi a te legelső khötelességed?

Tanítvány: A thátelebennek egypár foghagymát hozni a piacról.

Verstanítás.

Mundád nekhüm Izsák,
Hodj örülnél szherfelett,
Ha thodnál mint Josef Kiss;
Cshinálni versekhet.

Nem kell ahhoz egyébb,
Mint rimeket faragni.
Nü! pheldául erre
Legjobb rim, hogy — csalni!

A Nagykőrösiekhez.

Tisztelt választóim! Beszámoló beszédet tölem ne várjanak, hiszen ugy is eléggé beszámoltam én már a tizsa eszlári perrel. Érzem, hogy minden éröködésem ugy is hasztalan volna. Kijelentem tehát nagylelküleg, hogy nincs szándékomb Nagykőrösön többé országgyűlési képviselő jelöltül fellépni. Ne jusson azonban eszükbe a róka, meg a savanyu szállóról szóló mese. hanem röjják fel e kijelentésemet azon önzetlen hazafiságom érzetének, a mely mindégyre azt sugja fülembé: jordán vagy, s nem képviselhetsz többé országgyűlésen jóra való tizsta magyar népet! Majd valahol a zsidók pénzén ugy is megtesznek valaminek!

Eötvös Károly

végzett országgyűlési képviselő és a titkon működő jordán liga főszaktere.

ROVID IDEIG TARTÓ SZIVVISZONY

(Mutatvány Don Vigole „Szellemi szaldmi szeletek“ című humoros novellái közül.)

(Folytatás.)

Nyakigláb befogta az alsó szájaszélét, hogy örömeiben el ne vigyorítsa magát.

— Kedves Dolfi!

Semmi válasz.

Koketilla egészen átölelte a fiatait, s a fülebe sugá :

— Ne haragudjék Dolfika, szóljon már valamit.

— Mig meg nem csókol, egy hangot sem, — mondá egy öngyilkos-jelölt komorságával az ifju.

Mit volt mit tenni: Koketilla odacuppantott egyet a Dolfi dagadt képének a közepére.

Nyakigláb nyakig sziv lett, de még azon fölül is: magához kapta Koketillát, és olyan sort csattogatott szeles ajkaival a leány ajakára, hogy ez majd megfulladt belé

— Hát szeretsz angyalom?

— Igen, — lihege a leány; belátta hogy ez mégis csak jobb mulatság, mint az éreyneskedés.

Sokáig csókolóztak, szerelmeskedtek.

Dolfi megesküdtött Adonájára, a hásmájomra, a hőreczra, minden kódosára, a hamálochra hogy örökké szeretni, imádni fogja Koketillát, és csak ő lesz a felesége vagy a vitriol.

Koketilla is megesküdtött Ábrahámra, Rebekára, Mozartra, Suppére, Jókaira és Ponsonra, hogy Nyakigláb lesz a férje, vagy három pakli ochfosforos gyújtó.

Két óra mulva Adolf úr erősebb vágyat érzett egy pohár viz mint Koketilla összes bájai iránt.

Nézetett jobbra balra a szobában, mig Koketilla az ölében ült, és nyaka köré fűzte karjait.

Dolfi szája nagyon kiszáradt a csókolódzásban, s a „kedves teher“ alatt izzadni kezdett.

A kövér mademoiselle másfél mázsát nyomott, és Dolfi már egy óra óta ringatá ölében.

— Szomjas vagyok, — szolt unottan Dolfi.

— Csókjaim nem oltják szomjadat?

— Vízre szomjuhozom.

— Ah! — mondá orrfintorítva a leány, s le szállt Adolf úr térdeiről.

Ez könnyebbülten lélekzett.

— Biz itt nincs víz; az ebédlöben van; várjunk míg valaki kiszabadít bennünket

E közben este lett.

A folyosó tulsó végén mindinkább közeledő csoszogás hallatszott.

— Dolfi, a mama jön.

— Kiáltson neki.

— Magának el kell bujni valahová!

— De hová?

— Az ágy alatt nem látják meg.

Dolfi minden tétovázás nélkül bemászott a mondot helyre, s onnan beszélt ki Tillának.

— Kiálttson Tilla!

— Mama! Mamaa! . . . Maama!

— Te vagy lányom? Hát mért rikogatsz?

— Be vagyok csukva.

— Ki csukott be?

Dolfi szorongott.

— Nem tudom.

Az annya megpróbálja a kilincset, azután el-futtatja a szolgáltót lakatosért.

Koketilla kiszabadul, Dolfi az ágy alatt marad. Azonban nem mer előjönni, mert a folyosón nagy zaj támad. — — — — — ugy hallja: vendégek érkeznek.

A beszedlárma a másik szobába vonul.

A folyosón ujra diskurálnak; bizonyosan a vendégek pesztonkája kísérel rokonszenvezni a házbeli szolgáltóval.

— Dolfi rettentő boszus; türelmetlenül hentereg helyén, — isszonyu éhséget érez.

Ki nem mehet, mert a cselédek észre veszik, hogy maga volt a szobában, és hogy most nem mehetett oda.

Végre ezek is elhallgatnak; Nyakigláb vigyázva mászik elő; nagyot nyújtózkodik, s lábujhegyen men az ajtóhoz.

A kulcslyukhoz teszi a fület, de azonnal elkapja onnan, s egy gorilla ügyességével veti magát négykézlábra, azután siprcz! — begaloppirozik az ágy alá.

Az ajtó megnyilik: egy általa féligmeddig, ismert vénleány, és a háziasszony lépnek a szobába.

— Hát majd fölbontom az ágyat, itt kipihen heted magadat édes Kádím, bár igen sajnálom, hogy a vacsorán nem lehetsz velünk.

— Hidd el kedves néni, nagyon, de nagyon fáj a fejem, csakugy hasogat.

— Mindjárt hozatok be egy tál vizet, majd borogasd vele a fejedet

— Ha lesz olyan szives kedves néni, . . .

— Jutka! Jutka!

— Tessek parancsolni!

— Hozz be egy labor vizet, meg egy korsót, azután az éjjeli asztalt tedd ide az ágyhoz.

Dolfi meg se mocczan az ágy alatt.

A cseléd elrendez mindent; a háziasszony maga teszi az első vizes kendőt Kádi kisasszony fejére, s leszedi róla a felső öltönyöket. Azután enyhülést kívánva távozik

A kisasszony teljesen levetkezik, s miután belső meggyőződést szerzett arról, hogy a pattogányok csekély el nem csiphető számmal képviselik fajukat — lefekszik

Dolfi az asztalra kacsingat, melyen egy citrom hever: de jó lenne azt onnan elcsipni!

A kisasszony jajgatni kezd.

Dolfi szeretne neki segíteni, csak már elaludnék ott az ágyban.

Végre elcsendesül, csak egyhangu kebel-fujtatása hallatszlik.

Dolfi lassan, csendesen hozza mozgásba elgembereedett tagjait; minden láb- és kezemelésnél pihenőt tart.

Kidugja fejét az ágy alul, s odapillant a fekvőre.

Ez alighanem meghallott valamit, mert Dolfi szemei a nő nyitott szemével találkoztak. . . .

Kádi kisasszony nagy csomó levegőt rántott a tüdejébe, s azt kanálcsörgető, zongorahúr-zörgető eles sikoltással futtatta vissza a torkán.

Dolfi pedig iszkiri! — úgy beugrott az ágy alá, hogy még a vizes tálat is maga alá dönté.

Kádi egyre sikított rikitott; Dolfi átlátta, hogy itt nem maradhat; azonban oly szerencsétlenül lódult válláival az ágylábak, hogy a nehéz ágy szüszetül, mindenestül reá szakadt, s odalapította őt a padlóra.

A házbeliek mind a szobába rohantak, Koke-tilla kivételével, ki sejté, hogy szerelmese van a lében.

Dolfit kivonszolták az ágy romjai közül; a házi gazda dühösen förmedt reá:

— Mit keres ön itt, mire magyarázom ezt a tolvaj módra való ágy alá mászást?

— Hát ké kérem, a ven-vendégek után jöttem, és es ebbe a szobába nyitottam be; a kalapom ide gurult az ágy alá, utána másztam; éppen akkor lépett be a nagyságos asszony: nem volt időm kijönni, — hebegé Nyakigláb.

— Kitakarodjek innen elhetetlen semmiházi mert rögtön kidobatom! — ordítá leplezetlen dühvel a gazda.

Dolfi szemei mérgesen forogtak; összeszorítá öklét, s úgy lökte gyomron a kövér házigazdát, hogy ez egyszerre elterült a földön, és szétterpeszkedett, mint egy kecskebéka.

— Gyilkos! Haramia! Fogjátok meg!

Dolfi kirohant az ajtón, neki szaladt a falaknak, ajtóknak, lebukfencezett a lépcsőn, keresztül esett a házmesteren, ez meg őrajta, — isten csodája, hogy nem hagyta el a sok esésben, futásban a lábait.

Szívében egy édes szerelmi emlékkal, gyomrában a szobakulccsal, és testén imitt amott hatalmas daganatokkal ért lakására.

*

A mely napon megnyerte Koke-tilla szerelmét, — el is vesztette azt.

(Vége.)

Lúdmáj szeletek.

Báró Prónay Gábor folyamodott azért, hogy új predikátumot vehessen föl a neve mellé, azt hogy: záptojásos.

Ugron Gábor azt írta Verhovay Gyula és Széll György országgyűlési képviselőkhöz, hogy őket tekintik a czeglédi eset értelmi szerzőinek; pedig mindenki úgy van meggyőződve, hogy maga Ugron Gábor volt annak az egész esetnek értelmetlen előidézője.

Hoitsy mihelyt befejezi az ég pirosságáról irandó értekezését, azonnal hozzáfog a czeglédi sárgaságról a saját hátán hazahozott tapasztalatainak megírásához.

Miért haragszanak annyira Széll Györgyre a Czegléden elpáholt képviselők? — Azért, mert rossz szél kezd fújni a választó kerületeikben.

Miért néz mindég a földre Hoitsy a czeglédi eset óta? Hiszen azelőtt mindég fölfelé nézett a esilagokra.

Igen ám, de Czegléden csillagot rúgattak vele!

A FALU ZSIDAJA.

Ma holnap lesz öt éve,
Hogy magyar gój helyébe
Jöttem ide — ihaja!
Én a falu zsidaja.

Rongyos voltam es éhen,
Mikor ide beléptem
Bört árultam — ihaja!
Én a falu zsidaja.

Alig, hogy már itt voltam
Mindjárt boltot nyitottam:
Pár garason — ihaja!
Én a falu zsidaja.

Hogy becsaljam a népet
Olesón adtam a lépet:
A pálinkát — ihaja!
Én a falu zsidaja.

Jól vetém a hálomat:
Szedett, vedett, árúmat
Mind eladtam — ihaja!
Én a falu zsidaja!

Kölesönt adtam azután,
Nagy kamatra — csupán
Gazdagoknak — ihaja!
Én a falu zsidaja.

Ma...? mindenem van elég!
Kapkok gazdag feleség!
Böldog leszek — ihaja!
Én a falu zsidaja.

Ha kivernek nem bánom,
Ez a föll nem országom
Elköltözöm ihaja!
Én a falu zsidaja.

Kürt.

Társalgás az országgyűlés folyosóján.

Hoitsy, Ugron és Báró Prónai: (Széll Györgyhez.) Ön hazudott!

Széll György: Lehet! Mert épen az imént mondtam egy barátomhoz, hogy önök mily derek jó-
ravaló, tisztességes emberek.

Ugron: (Széll Györgyhez:) Vegye úgy, mintha az orrára fricskát adtam volna.

Széll György: Ön meg vegye úgy, mintha a markába prüszenttettem volna.

Antisemita sakktalány.

Parittyától.

ki-	egy				gyon	re-	
sze-	b	és	dát?	sze-	lem.	á	bi
	csó-	fél-	ó	v	na-	sze-	
	mű	a	ret;	Vak	D	Kó-	
	nak	t	Sá-	bi-	i	r	
	rát.	gyon	Sz	ó	B	sze-	
va-	i	rá-	Kó-	me	nak	d.	a
Sá-	egy,					sines.	egy

Megfejtési határidő április 14.

Mult számunkban közölt talány megfejtése:

Zord az idő, szegény koldúst
Éhség gyöttri s didereg...
A szegénynek testét, lelkét,
Majd megveszi a hideg.
Foszlányokban lógg ruhája...
Hej egykor nem így vala,
Még nyomorba nem dönté a
Jordán meg az ursora.

U. J.

— Kürt. Úgyesen van írva, közöltük. — **Ébredünk.** Nincs benne semmi új, s a verselés is fölöttébb gyöngye. — **Márczius 15-én.** Megkéstünk vele. Eltesszik a jövő évre. — **Kharosi a mi emberünk.** A két első versszak igen jó, de a másik kettő már alig döcög úgy gondolat menet, mint verselés tekintetében. Azokat kísért meg kicsérlni. — **Honjodí Ábrahám.** A vers használhatatlan. A prózában írott apróságok jobban sikerültek, bár azokból is nem közölhetünk ezuttal egyet sem; de lehet, hogy valamelyikre rá kerítjük majd a sort. — **Nem kell finánc.** Nem ám! De majd adának érte! Mindössze ennyit közölhetünk belőle: Ezen intézmény nem jó, legyen tehát pusztuló! Többet ér egy vad körte, ..., Nem kell finánc, levele! — **Izsák.** Ha Hentaller úr csakugyan azt mondta, akkor elvtársunk és nincs szükség arra hogy ellenében más antisemita fellépjen. — **Atque.** A zsidó pogazus folytatását kérjük. — **Zsidó konfúzió.** Nincs jól feldolgozva, a miért maga a vers is némileg konfúzus. — **Khüszöbön van.** A két első versszaknak nem felel meg a harmadik, a tartalma is felettébb sovány. — **Számrejtvény.** Nem rossz, eltették, fel fogjuk használni. — **Maczesz.** A küldeményt vettük, használni fogjuk. A többire nézve a kiadó úrhoz, tettük át a levelét. — **Nagy Sándor, Jászárokszállási városi kapitány.** Őn megégette a lapunkat, s aztán nagy hetykén beküldte hozzánk

az arezképét, hogy adjuk ki, mint hírhető sakterét. Ijja a pókhendiség és bornirtság még nem elegendő érdem arra, hogy valaki a disz sakterek közé soroztassék! Az arezképét azonban mégis jónak láttuk közölni olvasóinkkal itt a szerkesztői üzenetek közt azért, hogy ime láthassa mindenki együgyű fizonómáját azon észbeli törpeségnek, ki magyar ember létre a magyar irodalmi terméket nem olvasni, hanem égetni szokta. Ugy arezából, mint leveiből, valamint azon lomha pozitúrából,

a melyben magát lefönyképezette, meglehet bárki győződve arról, hogy őn minden tekintetben, az ország valamennyi Mihaszna Andrásánál legalább tíz fokkal, alantabb áll. Valóban esodáljuk, hogy Jászárokszállásán, a hol annyi értelmes jóra való magyar ember lakik, épen őnt választották ki városi kapitánynak. De a mint halljuk, kifelé is áll már az őn rúdja!

Ismételve felhívjuk lapunk t. olvasóinak becses figyelmét elvtársunknak **P. Szabó Endre** ur, a „Budapesti Néplap” szerkesztőjének „Az élet könyvéből” cím alatt megjelenő elbeszéléseire, melyekre vonatkozólag az előfizetési felhívás lapunk mellett szétküldetett. Az előfizetési határidő ugyan már lejárt, de azt a szerző e hó 12-ig meghosszabbította, azon reményben, hogy elvtársaink szives támogatása a mű megjelenését lehetővé teendi. Az újabb határidőig az előfizetési pénzek egy-egy 10—12 ivre terjedő kötetre 80 kr-ával a szerző nevére címelve, Budapest, Eszterházy-utca 12. sz. küldendők; a szerző megrendeléseket is elfogad, s a megrendelőknak a könyv utánvétellel leend elküldve Ajánljuk a jeles antisemita hírlapíró vállalatát a t. olvasó közönség pártfogásába.